

ENSER

Mar Arza

Del 18 de maig al 28 de juny de 2019

Inauguració: 18 de maig a les 12h.

Obert de 17 a 21h.

CANEM GALERIA

Antonio Maura, 6
12001 Castelló de la Plana
Telèfon: 0034 964 22 88 79
Mòbil: 0034 670 36 98 47
canemgaleria@gmail.com
www.canemgaleria.com

Canem Galeria té el plaer de presentar la tercera exposició individual de l'artista Mar Arza a la galeria, on presentarà els seus últims treballs en què aborda la idea de ser i la seua pèrdua a través del concepte que encunya com a ENSER (en català, un atuell, un bé).

La mostra es compon de nombroses obres amb les quals desplega un ampli espectre de materials, tècniques i llenguatges que, encara que en la realització la paraula segueix sent element fonamental, es recolzen també en matèries afins que despleguen semàntiques adjacents.

Inventari de vida

«En presència, en existència, en el seu ésser. La paraula sorgeix d'aquell desig d'inventariar que té la memòria o l'afany de possessió, així com cert desig d'exhaustivitat. Antigament¹, en passar llista i designar allò que si que hi era, que s'hi trobava present, s'anotava l'expressió amb un significatiu 'en ser' (en català 'ésser-ne' i 'ser-hi'). D'aquesta forma es confirmava allò que es trobava present enfront allò que no hi era. 'Tener en ser', en castellà, queda reflectit per escrit en columnes ordenades que fan constar la presència, mentre l'absència es delata en el silenci.

La formació d'aquesta paraula, *enser*, per a usos pràctics desemboca en altres camins a explorar. És un concepte que pot traslladar-se al temps i a l'espai de la intimitat. Quan ens cal afrontar una pèrdua irreparable, davant la desaparició del ser, es desencadena un procés intern i continu de comprovació o qüestionament de si hi és, de si hi està present. És en el no ser on es manifesta la resistència gairebé física a acceptar el silenci de la veu quotidiana, a l'espera esperançada, aconsoladora, de tornar a escoltar-la, sempre al punt d'augurar i projectar el seu tornaveu en la caixa de ressonància del record.

De manera que ENSER, en el seu ésser, sembla confirmar-se en cadascun dels precisos instants que la presència es fa patent en l'inventari de vida que ens porta la memòria, on queda a recer, retingut i custodiat; com un perllongament de l'ésser que continua sent i segueix present a través de les diverses materialitats que poblen els repunts de vida compartits.

---

1. L'etimologia porta al present la vicissituds d'una paraula, els seus usos i significats a través dels temps i els parlants. És com un llibre de família on apareixen orígens i parentius, trasllats, influències o préstecs que ratifiquen la constant mal-leable del llenguatge i en molts casos revela significats ocults al seu ús quotidià.

Si seguim la seua evolució, l'expressió substantivada en forma plural, en castellà, *enseses* (els atuells), avui dia fa referència al conjunt d'utensilis, estris o instruments, que són necessaris o convenients tant en una casa com per a l'exercici d'una professió. En la professió de l'ofici artístic tot acaba sent menester, tot, especialment l'innecessari. Tot el que és material així com l'immaterial: utilitatge, vivències, instruments, converses, objectes quotidians o impensats, romanalles diverses que són recaptades únicament en funció de la seua presència *enser*, en el seu ésser, per a aprofundir en les reminiscències i evocacions, en els blancs o buits, en les *significances*² d'aquesta vida irreparable en el seu recompte d'absències de dolor impronunciable.

En aquest muntó de pietat, en aquesta piler de presències per a conjurar buits, en aquesta recerca del perímetre exacte de la pèrdua, s'amunteguen el pesar i la pensa³. Presències que tremolen de pena o que guarden insistentment la veu de l'absència. Presències que col·lapsen la pràctica d'un incert esforç intentant de pronunciar allò que no té cos de paraula, i que desencadena un munt de preguntes: afrontar la pèrdua planteja la qüestió de si en el seu ésser, encara que siga sense la seua presència, resideix certament en algun lloc però inaccessible a l'enteniment.

La mostra *ENSER* aporta la presència irrenunciable d'allò més estimat; fa el recompte de la immaterialitat sostreta a l'experiència de vida; condensa cada mirada, cada gest i substantiva la pèrdua en forma plural. És, de fet, una al·legoria de la realitat d'allò que entenem com a artístic. La demanda d'artista no deixa d'escrutar cada pas, no dóna treva a aqueix fet de professar el seu l'interior, no pot deixar d'absorbir el jo intentant d'apaivagar l'esgotament que porta el fet de viure objectant.

A l'altra banda de l'espill de la paraula *enser* (atuell) apareix un ventre, un centre, una escorça, una alenada, una aliança, una aurora, una clariana del bosc. A l'altre costat i en els seus viarany, es troben els atuells que fan surar sentiments recòndits. Presents aquí, en inventari de vida, trobem objectes larvats d'un bell fosc afalac, que ens acomboia cap a l'immaterial».

---

2. En oposició a insignificança.

3. Pesar funciona aquí com a metàfora de la pena en la seua gravetat . Pesar i pensar comparteixen a més la mateixa arrel, perquè és el pensar el pesar arguments en l'un o l'altre sentit.

Mar Arza

va nèixer a Castelló de la Plana, en 1976. Actualment viu i treballa a Barcelona. Va completar un Màster en Escultura a Winchester School of Art, gràcies a una beca de la Fundació Canyada-Blanch. Va finalitzar la llicenciatura de Belles arts en la Facultat de la Universitat de València, amb un període d'intercanvi en Carnegie Mellon School of Art en Pittsburgh, PA, EUA. Va cursar assignatures de postgrau en Estudis de gènere en la Universitat de Barcelona amb el suport d'una beca de la Fundació Davalos-Fletcher. El seu treball ha sigut presentat en La Virreina Centre de la Imatge, Barcelona, amb un projecte específic per a la Sala Miserachs a cura de Valentín Roma. Ha participat en nombroses mostres col·lectives en altres centres d'art contemporani com La Panera, Tecla Sala, Mac de Mataró, Bòlit de Girona, Centre d'Art Maristany de Sant Cugat o el Centre del Carme de Cultura Contemporània de València. El seu treball forma part de nombroses col·leccions privades i públiques com: IVAM, Generalitat Valenciana, Col·lecció Nord, Shore Collection, Artphilein Foundation, Museu de Valls, Museu de Belles Arts de Castelló, Banc de Sabadell, Col·lecció DKV, Fundació Vila-Casas o Col·lecció Mango.